

517 NW

3701 07842 0072

5'0

וְהַגָּה צֹוָה אֵיךְ פְּתִיה קְשֻׁרָה הַפְּשִׁבָּן
וְכָלִי, וְאֵיךְ יַחֲנוּ סְבִיב, וַיַּעֲמֹד הַעַם
פָּרָחוֹק, וְהַבְּנִים הַגְּשִׁים אֶל הַ אֵיךְ
יַחֲנוּ בּוֹ בְּחַנּוֹתָו וּבְשָׂאת אָתוֹ וּמָה
יַעֲשֶׂז בְּמִשְׁפְּרוֹתָו, וְהַפֵּל מַעַלה לְמִקְדָּשׁ
וְכָבוֹד לוֹ, פָּמוֹ שָׁאַמּוֹר וְזַל (ספריו ווטא קרא
יח' ד) אִינוֹ דָוָמָה פָּלָטְרִין שֶׁל מֶלֶךְ שִׁישׁ לוֹ
שְׁוּמָרִין לְפָלָטְרִין שָׁאַיָּן לוֹ שְׁוּמָרִין.

וְהַקָּרֶב הַזֶּה בְּלֹא בְּמִצּוֹת שָׁעָה שְׁנָצְטוֹר
בָּהָם בְּעַמְּדָם בְּמִדְּבָּר, וְבְנִסְיִים
הַנּוֹשָׂאים לָהֶם, לְסֹפֵר כָּל מַעֲשָׂה הַיְיָ אֲשֶׁר
עָשָׂה צָמְקָה לְהַפְלִיא. וּסֹפֵר בַּיְתָן לְמַתָּח
אוֹרְכֵיכֶם לְפָנֶיכֶם לְחַרְבָּה וְצִוָּה אַיִל פְּתַחְקָ

הארץ להם. ואין בספר הזה מצות נזקנות לדורות, וולתי קצת מזו בענייני שקרבנות שהחhil בזען בספר הפתחים ולא נשלם באזון שם והשלימן בספר הזה:

אחר שבעיר תורה הקרוינו בספר
השלישי, התחל עתה לספר בספר
זהה המצוות שמצוות בענן אהל מועד.
וכבר הודיע על טקסט מקדים וקדשו
לדורות (ויקרא ה ב ז). עתה יזכיר את
המשכן בהיותם במדבר אשר הוביל תר
סיני בהיותם בתבוד שם (שםו יט יב) צורה
ויחד קרבן יקנאת (להלן א נ, יח ז). ואישׁ
אמר שם (שםו יט יג). כי סגול יפקל,
צורה ולא יבוא לראות בבלע אם קוץ
תמותה (להלן ד כ) באשר הודיע שם (שםו יט
אכ) אין יקרים אל ה' לראות וגנו. צורה
ושמךם את טהורתה הקדש ונאת משמרת
המזבח (להלן יח ה) ואישׁ אמר שם (שםו יט
יט כב) וגם הכהנים הנקיים אל ה'
יתהדרשו וגנו, והפנויים והעומדים גנו (שם פסוק

The Name of the Parsha

Bamidbar, which is the name of our Parsha—and the name of this entire book—means “in the desert.” However, the name *Bamidbar* itself does not seem to bring to light any unique qualities of our Parsha at all. At this point, the Jewish people has been situated in the desert for a considerable period of time: Throughout the whole Book of *Vayikra* and part of the Book of *Shemos*. So what is added now by stressing that the Jewish people were “in the desert”?

Indicate that it should be embraced without any preconceptions or ulterior motives. When a person lives in a civilized place and he encounters a new idea or suggestion, he will first evaluate it to determine whether it is acceptable according to societal norms. With Torah, however, this would be a mistake; the correct approach to accepting the Torah is: "We will do, and (later) we will understand" (Shemos 24:7). Therefore, the Torah was given in a desert, where nobody lives, to indicate that one needs to be truly "open-minded"—i.e. not influenced by one's environment—to appreciate its values.

The answer to this question lies in the fact that "we always read Parshas Bamidbar before Shavuos" (Shulchan Aruch, Orach Chaim 428:4). Before we experience the giving of the Torah once again—for spiritually, the Torah is given anew every Shavuos—it is necessary to recall and take to heart the fact that the Torah was not given in a civilized environment, but in a desert.

2.) The Torah was given in a desert to teach that sharing the Torah with those who currently find themselves in a spiritual desert is fundamental to Torah Judaism. It is not the case that the Torah can "also" reach those who are found in a spiritual wasteland; on the contrary, this is a central theme of the giving of the Torah: to transform every spiritual desert into a "civilized environment."

(Based on Sicha Shabbos Parshas Bamidbar 5732, p. 572)

(2) Catniss

1.) A desert is a place of utter desolation where "no man can live" (Jer. 2:6). Thus, the Torah was given there to

४५

ובן סלא ווואל ובן וגונוות ממלוכיאן בן צ'דר שוי זומר על גזע השה במצרים והמהודת בן סלא עלי שהממלוכיא עונחו של משפטהו ואנול עלי שהממלוכיא עזם לדור עיריה נב בגדעון על שעשה מעשה

לשםך של מלך מלכי מלכים

ג. שמות הין לומריו ואלו הן זמרי בן סלאו
שהאל בן הכהנית ושלמיאל בן צוריישדי.
זמרי שנעשה על אותו המדיינית כביצה
מורחת (מרוב בעילותו). בן סלאו שהטלייא
ען משפטהו. שאל פל שהשאיל עצמו
לעכירה, בן הכהנית טעה מעשה בנוין,
ומה שמו שלמיאל בן צוריישדי שמו
(תונתמא פנהס ב'). ועי' בפ"ר שם
ובפ"ג בפ"ב עומחותות (שונות), ומכוון
ששמו העקרני היה שלמיאל בן צוריישדי.
האר השמות הם כינויים לו לפי מעשיהם,
ובשלמא זמרי בן סלאו בין אותו ב' זי
אתגרן נושא לתרבויות רעה (שתרי בשעה

שברח בו ה' לעמוד עם מושא והנשיאים
על מנין ב' ה' הי' צדיק גמור ובנאמר:
«קדואי העדה נשיאי מנות אבותם ראשי
אלפי ישראאל הם» ואיתה בפסוקתא, שהו
כולם צדיקים, ומפתחת ביארו, שה' חבירו
הסנהדרין), חטא והחטיא את הרבים בכנות
מוֹאָב ומרין וחלל את השם. ולפי מעשיו
תְּמִבְּנֵרֶבֶם כִּינוּ אֹתוֹ זָמְרִי בֶן סְלוֹא; אבל
מי ומתי בינו אותו זמרי בן הכהניות?
אם ב' אחורי אותו מעשה, למה לא תזכיר
תורה שם גם את הכהניות וזה ואין לומר,
שיבו אעומן שאמל ב' הכהנים בגין שפטת-

מעלת הסדר (ב' / ב')

איש על דנווּ לְבַתְּ אֲבָתֶם יִתְנַזֵּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ב', ב')

הנת עד היכן מוגעה חשיבות ענין הסדר, להם וחיו, ומפורש בחז"ל (במ"ד ב', ב') שככל אחד היה רוצה לזכות בשיאת הארון והיה דוחקים אזין, והוא באים ליד הארון והיה הארון מכללה בהם נבי מעדר גודל קדושתו, הפגיעה היותר קלה חמורה מאר, ואנסי בית שמש נעשו מאר בהסתבלות בארון, וכן עזה נעש על שאחו באIRON], והרי שהארון שהוא תכילת הקדושה והכרכחה, כמפורט בעוכבר אדרט הגות שנותר ביחס למפרושים בוגר לא רגלי הארון, היה מכללה שלא כדרך הטבע לרגלי הארון, הבחרים שכשבט במושלים שבישראל, הבחרים שכשבט הבוחר לעבודת הקדוש, והכל רק מפאת חסרון סדר. ועוד, דהלא בני קהת מסרו נפשם על הארון, ובע"פ שהיה מכללה בהם נדחקו לזכות בעבודת הקדוש של נשיאת הארון, והרי שהבכיר גודל הוצאות והשכבר שבבה, ומ"מ היז באים לידי מריבה, של"א הילה אומר אני טוען כאן, ומתרוך כן באו לידי ולול וקלות ראש, והרי דנהפק העניין היותר קדוש, והמסי"ג היותר גודלה - קלות ראש היז מתקן חסרון סדר.

ובן מצינו באכילת קדשים בחולקת להם הפנים, سامרו חז"ל (ירושלמי יומא פ' הל' 20) "הגיגוניות החוטפים, והצנעות מושכים את ידים", והרי בודאי שלא היו להוציאים מצלמות, והריב במדביה, ייח): "אל ת弛חו את שבת ובזבב במדביה, ייח): "אל ת弛חו את שבת משלחות הקהתי ונגו, זאת עשו לך אחדי מעט להם, אלא שמי עשו לך אחדי מצלמות"。

חביבות המצווה הגדולה שבאלילה לחם ממנה מעט - יהרב העולם, אלא שככל קבע לו, וכן הוא בכל חלקו הבהיר, וכגון כמיini בע"ח במשקל כל הכוחות שבחם הם משלימים זה את זה, שאם יופר שיוי המשקל תחתTEL החיות, ואין ערוק לנ قوله החכמה המצוויה בזינגה של הכוחות השוניים,殽כל אחד מהם שומר תפקיים נגבורו, וזהו: "עשרה שלום וכורא את הכל",adam אין שלום אין כל מציאות.

ונם על העליונים, אף שאין בהם מאורעות הגוף ולא קנאה ותחרות, אמרו זיל שצרים שלום, וכאמור: "עשרה שלום במורמוני" (במ"ד נשא י"ב, י), ואמרו: "המשל ופחד עמו וגוי" - מיכאל כולו אש, גבריאל כולו שלג, וביניהם כחות השערה, אך אין נוגעים זב"ז, רשם (שהשי' ב', ב') דמפהיד הבורא אין המלאכים עוברים גבולן, והוא ממשנית דהשלום הוא ע"י הסדר,殽כל אחד שומר ישירותו ואינו יושא תורלו.

והנה ברור המדבר הלא זו הטרודות מרווחת מאר, וכרכבתיב ע"ביש"ח, י): "שמלחן לא בלהה וגוי", ולא היז כלל מרדות פרנסה וכרכומה, ומ"מ הוצרכה התרבות לסדר הכל בפרוטרוט, וכל פסעה ופסעה ממש היה על פי ה', וכרכבתיב (במ"ד ט', ייח): "על פי ה' יהנו וגוי", וכל כך גדול הוא ענין הסדר עד שאמרו ערך"א יא: "כלך לך, שאחה מן המשורין ואני מן השורען, ומשור ששייר חייך מיתה" נבר נשים, וכתחבה התרבות כל זה בארכיות, לממד קדשו כי כל עניין קדשה ועובדת דורשים סדר, תעניטי הקדשה הייתר גודלים עלולים להתחפן, ייח', מהעד סדר נכון, ובזבב במדביה, ייח): "אל ת弛חו את שבת מצלמות, שאלו שינוי, היו שקיעים ב'

והנה חמיב: "יוצר אור ובורא חושך" (ב' עשרה שלום וגוי)" (ישעיה ביה, ז), ואיתא ע"ז בחז"ל (ספרי נשא): "ר' חנינה סגן הכהנים אומר: גדול השלום שקהל בצד כל מעשה בראשית, שנאמר: יוצר אור ובורא חושך עשרה שלום וגוי".

ענין השלום הוא שהכל עומד על מקומו בפי הסדר הרاري לו, וכל הבריאה יכולה מוסדרת כפי סדרה הנפלא, וכל נברא שומר משמרתו וגבולו, וכבר אמרו זיל (במ"ד ב', ייב): "מה המכוכבים אחד נ יכול לשורף את כל העולם בולו", והיינו,

שנמנת בין הבאים מצורימה, שהרי או ציל עתי יותר מזמן שמא (רדי' במדברים ומ' בדבר, שהרי נזכר בפ' פנהט) ואיך נשאר זו ממתי מדבר (ומצתתי שאלות אלו בטהרש"א פנהדרין פ"ב). ובמהרדי' במאיר סכ"א כתוב, שהי' דור ד' לשאול בן הצענית בון שמעון ונקרא על שם וקינה, ואם בדבריו קשת, איך אמרו "ומה שמו שלמיאל בן צוריישדי שמוי", הרי עיקר שמו היה שאול בן הצענית? והבראה בונה, שמו היה שלמיאל בן צוריישדי ובשתי צדיק נקרא בשם זה, ובשתי תחילת לדור מרדך ה לא ישר בעיניו שם העדרישה שלו ושל אביו שיש בהם שיתוף שם שמאם ושם ושינה את שמו ושם אביו לשמות, שיש לדרכו אותם לשפט להפקרות: - שאול" — לעבריה: "בן הצענית" — לעשות מעשה כגען, ומכך שינה את שמו, נחקר לאיש אחר ונוטף לשפטן להיות חוטא ומתהטיא את הרבנים עד שכנו אותו זמרי בן סלו". ומזה אנו למדים, שההוורי המשנה את שמו ושם אבונו לשמות הגויים, הרי הוא סולל עצמו דרכו לכלת בדרכי הגויים ובחקותיהם ועלול לחטא ולהחטיא את הרבנים. וזה טעם שאל שינו את שמותם, האמור בגלות מגרים, שאלו שינוי, היו שקיעים ב'

שערי טומאת

(7)

ואלה שמות בני אהרן הכהן נדב... אלה שמות בני אהרן

הכהנים המפורטים (נ-ב, ג)

כפלות לשון זו למהז

ברם, בידוע שכחנירחדות של אומות העולם נחשבים לבראים על-
אנטישם, שלעולם אינם יכולים לבוא לידי טעות. לפיכך שמתנהו אדם
מהם לנחותה, מיד נתנו לו שם אחר, להודיע בו שכל איננו אותו אדם
שפטנירין וכי ניתן לו עתה גוף אחר לזרמי, ואילו אצל בני ישראל שונא
ובבר תבלית שנייה. אפילו האדם הייתך גנול ומתבב-ת' הוא לא-בשਬיבותך
העלול לבוא לידי טעות "אוון אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא"
לכן: "הו בקדושיו לא יאמין". אף כי מתויבים אנו לנဟג כבוד בתלמידי
חכמתה, הרי זה רק במצוות המורה שהשווים ומקיימים, בשם שאנו
וולגניים בכבוד רב בספר הדתורה, אfine-עליטי שאין היא אלא קלף רגיל, מפני

ו) שעל הקף הזה כתובים בדברי תורה הקוזחה: אולם אין אנו גורסים כי
עיקר כי החומר גומו שתה מהחוור של שאר בני אדם.
הילכון, אהורי שמנה כבר הבוטב את שמותיהם של בני אהרן, הריחו
חומר ואומר: "אללה בני אהרן וכתנים המשוחים" — שאפלו אהורי המשוחים
כתנים לא ניתנו להם שמות אמרים. כי אם נחשבו לבני-אדם ממשוקם...
(אנגלי 52)

שמות נדב ואביהוא התגללו בפניהם

דעתם נדב ואביהוא לפני ה"ג (ג, ד)

"וימתה?" והלא הפסוק מדבר בשני אנשים – נדב ואביהוא – ואם כן הלשון

המתאימה היא "וימתו"?

דבר נפלא אנו מוצאים בזוהר הקדוש (פרשת אהרי, אותיות כ-כ, ורפיות הסולון
על אהדר): נדב ואביהוא לא מתו אלא מיתה גופס, אבל מיתה נפשם לא מתו. מון
לנו? שנאמר: "ואילעדר בן אהרן לקח לו חכונות פוטיאל לו לאשה ותכל לו את פניהם
אללה רashi אבות וגו", ועל כן יש להகשות: מorth הולשון "אללה", והלא פנחס לויזן
היה? וכן כתוב "רashi אבות הלויים" על פנחס לבנו, באף שם קשת מודע הפסוק
מתיחס לפנחס כל רביינו אלא, מכאן למדונו שנדב ואביהוא התגללו בפניהם, ולון
מתיחסו אליו הכתובה כאל רביינו!

לפי זה, ממשיך הזהר לבאר, ורק מדוע נאמר (במדבר כה, יא): "פנחס בן אלעוזו
בן אהרן הכהן", ולכוארה היה ציריך לומר "פנחס בן אלעוז הכהן", שהרי כבוד יהודים
שאלעוז הואר וזו של אהרן? מה גם שלגביה אלעוז עצמו נאמר (במדבר כט, כא) "וליהו
אלעוז הכהן", ולא ואמר "ולפנוי אלעוז בן אהרן הכהן", ולמה לפנוי פנחס מוטשי'
הכתב ומיחסו גם אחר סבו, אהרן הכהן? אלא, מכיוון שהוא ונדב ואביהוא, בני אהרן.
התגללו בפניהם. אך לרבינו מוטשי הרטוב נאמר: "בן אהרן!"

ומוסיף הזהר, שר' אלעוז שאל את אביו: הלא נדב ואביהוא היו שניים, ולמה יאן
התגללו בשני אנשים אלא וחווח בלבדי? השיב לו רבי טפעון נדב ואביהוא
שי חזאי גוף היה, שהרי לא נשאו אשה ומץ שלא נשא אשה הוא פלג גופא, ומשונו
כן נכללו שיוחם בגדים אחדו.

ולכן לגביו פנחס נאמר "אללה רashi" ... בלשון רבים, בעוד לפניו בפסק ואותו שי'

נ נדב ואביהוא "וימתה" לשון ייחיד...

ספר הזוהר פרשת אהרי, אותיות כ-כ (ובפירוש הסולון על אהדר)

ההמיגר כבוי עזא א/ז

ילקוט שמואל (רמז קס), ד' מלכים מה שתבע זה, ואלה הם דוד,
אסא יהופט וחזקיה. דוד אמר ארדוֹף אוֹבֵי וְאַשְׁגִּים וְלֹא אָשָׁב עַד כְּלֹתָם (תהלים
יח לח), אמר לו הקב"ה אני עושה כן שנאמר (שמואלא ל ט) וכיס דוד מהנשף וכו'.
הורי מפורש מדבריהם דגם "ארדוֹף אוֹבֵי וְאַשְׁגִּים" מעשה ד' הוא. ובמקו"א (מאמר
בדן אמרתו דכל מעשה אדם על דרכו זה הוא, שעליו מוטל לעשות המעשה, אולם
התכלית היוצאה מהמעשה אינה מעשה אוזט כלל. ובמו' שאמר הקב"ה למשה

בכשציוו לפקוד את בני לוי כל זכר מבן חדש ומעליה (במדבר ג' טו), ואמר משה לפניו הקב"ה איך אני נכנס לתוך האליהם לדעת מניין יונקיהם, א"ל הקב"ה עשה אתה את שול ואניעשה את של', הילך משה ועמד על פתח האוהל והשכינה פרקדמת לפני, וב"ק יוצאת מון האוהל ואומרת כן וכך תינוקות יש באוהל זה, וזהו מה שנאמר ופקוד אותו משה על פ"ד (במדבר ג' טו וברש"ג).

(אesa אמר אני אר讚ך ותה עושה, אל הקב"ה אני עעשה כן. הרי מפורש שאף שהקב"ה הוא שהורגם, מ"מ היה צריך לדוזף שהוא מעשה אדם, בדומה להליכות משה עד האותל כאמור.

עמד יהושפט ואמר, אני איןבי כח לא להרוג ולא לרצוח, אלא הרים אמר שירוה ואתה עוזה, אל הקב"ה אני עוזה בן זכו. והכונה בזה, שיהושפט היה יכול לכל הפחות להקיף את המצב הנורא, ולראות את ישועת ד' ולומר שירה.

עמד חזקיה אמר, אני אין כי כח לא להרוג ולא לרודף ולא לומד שירה, אלא הוליבני יישן על מיטתו ואתה עושה, אל הקב"ה אני עוזה כן. זהה מצבנו במלחמה ייוחכ'ך, שאין אנחנו יכולים אף להקוף את המצב הנורא השורר אצלם, אלא רק לבתווח בד' שהוא יעשה לנו את ישועתו.

ועלינו החיוב במאמר הבעל תשובה (חושע יד ד), אשר לא יושענו [הכוונה
אצלנו שאי אפשר לסמוק על אורה"ב]. על סוס לא נרכב, [והכוונה שאי אפשר לסתמוך
על אירונים וכדו']. ולא נאמר עוד אלהינו למעשה דיננו, [הינו שלא סמוך על
הצבא]. אשר בן ירוחם יתום. שאין לו על מי לסתמוך רק על ד' בלבד. וזה ממש
דברי חזקה וכמו שנtabar. ועלינו להתפלל כתפילת חזקה (מלכים ב יט טו-יט).

ואל נאמר כי כבר התפלנו. שהרי משה רבנו חתפל לתקט"ז תפילה, ולולא שהקב"ה אמר לו (דברים ג:כו), אל תוסף דבר אליו עוד בדבר זהה, היה מתפלל יותר ([אלאי היה מועיל]). ונםطبع מכלל ישראל למה לא התפללו בעדו, הרי שכח תפילה ובית להוציאו יותר מתקט"ז תפילות של משה רבנו.

שלא יהיה קורושה העליונה וובכן אצלוינו כל
כן ברכיכות גמור, ולפיכך מורה אחת
לרביצה הכלב, ובמകדש ראשון לרביצה
האריה, שנאמר אצלו (ר' נפלט ד, ט) "יכרע שכְּ
כארוי מ' יקימנו"¹⁵. ומפני שהקדושה במקדש
הראשון היה ברכיכות יותר, לא סרה
הקדושה עד אחר שעברו עבירות הרבה
בماורוד¹⁶. ולא כן כבית מקדש שני, שלא עשו כל
כך חטאיהם¹⁷, ונחרב הבית¹⁸.

רבותה תחת הבדיקה כארוי בשעת המפעות. פירוש¹², אף בשעה המפעות לא זהה האש ממקומו על ידי המפע, אלא היה כארוי רבוך ומנוחת, לא כזורך שאר אש שהוזע מתחנווע מקום למקומם אפיפלו שלא על ידי מסע, כל שכן על ידי מסע שהוא קופץ ודולג, וזה¹³ לא עשה בן, אלא היה רוכץ כאורי. שאם לא היה בורצץ אל מוקומו לא היה מועל כפיה סמכתו עליון, בבורך האש שהוא יונצא בכת, אבל החטא שהוא רוכץ כאורי היה נשאר על מקומו, ולא ח' ממש¹⁴.

ונמה שהיה בארי וווך דוקא בעורה זאת, ובמקדש שני אמרין שהיה רובץ כבל, וכך אמרין בשלתי פוך קמא דיזמא (כט), יש לפירש לפי שהארוי יותר רובץ בחזק מן הכלב, בן האש שהיה במשכן ובמקדש ראשון היה בכך נדבק למטה, ואינו זו ממשם. אבל במקדש השני לא היה הרכיצה מן האש של מעלה בכח גדול אצלינו, אלא היה כבל, לפיכך

כך עשרה נסיטים גועשו לאבוחינו בבית הספר וגו'
זה היה בזאת אברטם, כי אלו עשרה נסיטים דודא
במקשה הרשואן ולא במקשה שני רלא הוי שכליין,
שפונת פונגיא דבריך קמא זיומה (כ"א, ב') דריך
ולא כבו גשיטין עצי העזיבנה ועשן מ' תוי והגעיא
המשגה דבריהם נאמרנו באש של הבעריה ריבונה כאריז
ובידת חלמה ובוגלה פשני הותם במקשה בראשון היבא
במקשה שני הדאג על בריחך דרבנן בגין כפלוש
השחת הוי כבוי אנטקם שם בז'וילא אנטקם כל נסיך
ונשרה נסיטים עם במקשה רבשון נס יראתן ובית

בחצוציות וכור לפנֵי המלֵך ד', הרץ דתַר הבית
קרוריה ג'כ"ק "לפנֵי ד'", ומציגו כמה פעמים
בחרורה ושחט את בן הבקר לפנֵי ר', נקאו ורוכא
אעורת. דענין "לפנֵי ד'", כוונתו — במקדש,
שהוא בית ד'. וכן חלקיים הם לקוושה המקורש,
דעיקר קודשת המקדש הוא בעזודה, ולמטה
חימנה במללה יש מקצת קרוושת המקדש בהר
הבית, ולמטה הימנו במעלה יש פחת קרווש
המקוריש — בירושלים. וזהו כוננת המשנה
(פ"א דכלים מ"ז), עשר קדושות זו, ארץ
ישראל מקודשת מכל הארץות, ומה היא
קדושתה, שסבירין ממנה העומר והביבורים
ושתי הלחם וכור, עיריות המקופות חומה וכור,
לפניהם מן החומה מקודש מהם שאוכליט שם
קדושים קלים ומעשר שני גנו, והקשו

אכן שמעתי בזה מבבי מורי הגאון"ס ז"ל,
שאינו נראה כן, וטפי ונראה, שהוחות הקיינע
על ירושלים היא בוגרות אבלות על המקדש
בחורבנו. אך ירושלים יש בה קדושת המקדש
— במקצת. ומיצינו בתורה לשון "לפני ר'"
בג' משפטויות, ולפעמים קאי אצל העיר
ירושלים, וכרכוביב, ואבלות שם לפני ר' אלקין
מעשר דגן וגוו', וקדושים קלים ומעיש' הללו
נאכלים אם בכל העיר. ולפעמים קאי אחד
הביתן, ככתחיב בחזונותיהם וקול שופר הריעו
לפני חמלן ר', ואיתא בגין ר'יה (כו א'), שלא
היו נהגים כן — לתקוע גס בשופר וגם
בחזונותיהם, גם בר'יה וגם בתעניות — אלא
במקדש ובחור הביתן^י, עפ"י הר' קרא, דכתיב

דף יב

אם הוא רצון והשיין ולא יאמר האדם שرك
בעיניים רוחניים שין קדשה וגדלות שוה
אפשר להביא לטענות שירבה לתקרב בעניינו
רחוח אף בדברים שאסורה תורה כשחותן חוץ,
החוין שהחטא לה היה עד יותר מהחטא
לghostמים, שכל הצלאים בערו מלכיט הצליקות
לבד מה שבודחו בנסיבות לשמיים, והוא משפט
שהאדם מתאות לקורשת ולעינוי רוח, ולכן לא
ונמענו אף לאסדה חירה. כיוון שתתברר שעניינו
ישיגו יותר קדשה ולא יצטרכו להבזות זמן רב
עד אשר יוכל לבוא למקדש, אבל כיוון שרואין
שאם דברים ונשמעים שיין קדשה בלבד שוכן
דבר קדשות ג', ראנן שוק רצון והשיין הוא
עשרה קדשה וכנגד רצונו הוא טומאה בין
ghostמים בין ברוחניים.

אעבורה נא ואראה אג האין הפלגה [ג כה].
חוינן שאך דאייכא בדברוי הויל [סוסה
יד א] על מה שרבע משה לעבור את הירדן וכי
לאכל פריה צוין. אלא לקיטים מצוח החליות
בת, מ"ט מעינו גם שרבע את להחות צויף לעבור
את הירדן [ד"ר י"א ז], אף שלאו בר מצות הדא,
אלמא דעתם להויב במקומ הקדושה הוא דבר
בדול, בגין שתשעת קדושים מקום זה יש
להשתמל לתהיות שם, ופסוט טאג המזינה והיא

בשביל זה לדור במקומות הקדושים אף שלא יודע
לו לקיים שם מצוות המלויות בארץ, ולכן נט
יש מצווה ברוחסלים יותר מאשר בארץ, אף
תליבא מצווה הטלויות בירושלים לבד גמורות
דיברי חומרה שבכל אדם בשיש לו מתויר לבוא,
גמזה שגעטם הדירה אינו מביא יתר מצוות, ורק
בבבבב הירושלה היא המצות ונראה בות נט
עביזן גובל שאף בדברים נשימים שיר להגדת